

TEZA:

Obwiniony radca prawny w pismach kierowanych do Agencji Mienia Wojskowego używał niestosownych sformułowań w stosunku do pokrzywdzonej - innego radcy prawnego (np. że pismo autorstwa pokrzywdzonej jest bełkotliwej treści lub, że pokrzywdzona pomyliła się, pisząc prawdę). Zachowanie obwinionego radcy prawnego naruszyło godność zawodu i było działaniem nielojalnym i niekoleżeńskim wobec pokrzywdzonej.

WO-137/22**ORZECZENIE****z dnia 9 listopada 2022 roku****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:****Przewodniczący:** S WSD Piotr Karwat**Sędziowie:** S WSD Adam Lonty
S WSD Dariusz Smejda /sprawozdawca/**Protokolant:** Justyna Kosińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Żmudy po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. P. (...)

obwinionego o czyny z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 50 ust. 1 oraz art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.,

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 11 marca 2022 r., wydanego w sprawie o sygn. akt: Do 2/22,

orzeka:

1. zmienia orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 11 marca 2022 r., sygn. akt Do 2/22 w ten sposób, że:

- punkt VIII. orzeczenia otrzymuje brzmienie:

„kary orzeczone w pkt. III -VII łączy w ten sposób, że wymierza obwinionemu karę łączną

upomnienia”,

- dotychczasowy punkt VIII. orzeczenia otrzymuje numer IX.
- 2. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy;
- 3. zasądza od obwinionego koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1 800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych Warszawie.

UZASADNIENIE

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych złożył w dniu 17 stycznia 2022 roku wniosek o ukaranie radcy prawnego J. P., wpisanego na listę radców prawnych pod numerem (...), zarzucając mu, iż:

1) w piśmie z dnia 31 lipca 2019 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowania: „(...) wznowienie postępowania administracyjnego w osądzonej sprawie nie wchodzi w grę, sprawa ma charakter res iudicata, opinie pani J.S w tej materii są prawnie błędne. W sprawie działań tej prawniczki na szkodę mieszkańców wystąpimy z zawiadomieniem do Okręgowej Izby Radców Prawnych w (...)...”, t.j. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art.50 ust.1 i art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

2) w piśmie z dnia 10 sierpnia 2019 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowania: „widzę, że Pani JS zauważyła prawidłowe brzmienie art.34 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami co jest już jej sukcesem zawodowym.”, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 50 ust.1 i art.52 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

3) w piśmie z dnia 24 września 2019 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowania: „...Mój pogląd na temat wadliwości opinii pani J.S jest niezmienny od kilku lat. Ta opinia pani J.S (...) zapewne spowodowała szkody u osób uprawnionych ... ”, t.j. o popełnienie przewinienia

dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 50 ust.1 i art. 52 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

4) w piśmie z dnia 3 marca 2020 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowania: „Decyzja którą Panu przesyłam na mocy art. 34 ust.3 ustawy o gospodarce gruntami nie blokuje procesu sprzedaży lokali które zajmujemy, co nawet raczyła zauważyć w jednym z pism w roku 2019, które otrzymałem, zatrudniana przez Pana prawniczka radczyni prawna Pani J. S..”, t.j. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 50 ust.1 i art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

5) w piśmie z dnia 19 marca 2020 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowań: „pismo z dnia 02.08.2019 roku, kierowane na mój adres p., autorem jest Pani JS, opłacana z naszych czynszów, która w tym piśmie pomyliła się chyba. pisząc prawdę.” a pani JS i p. Szewczyk, gadali swoje nawet przed kamerami TVP.”; „zbieram się zebrać do kupy tą radosną twórczość”,

t.j. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art. 50 ust.1 i art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców- Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

6) w piśmie z dnia 14 kwietnia 2020 r. kierowanym do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) użył w stosunku do radcy prawnego J. S. sformułowania: „Mając na uwadze kolejne pismo pani J.S o bełkotliwej treści, takie pytanie Panu zadaję (...)”, t.j. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 Ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 75 ze zm.) w związku z art.50 ust.1 i art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.);

Obwiniony nie wniósł odpowiedzi na wniosek o ukaranie. Przesłuchany w dniu 26 listopada 2021 r. „nie uznał kwalifikacji prawnej swojego zachowania”, złożył obszernie wyjaśnienia i szereg

pism, wskazując, iż działał jako członek Stowarzyszenia na rzecz obrony praw mieszkańców bloków nr 7 i 9 na osiedlu L. P. w (...) i jako rzecznik interesu mieszkańców.

Na rozprawę, wyznaczoną na dzień 11 marca 2022 roku, obwiniony nie stawił się, mimo prawidłowego zawiadomienia. Po rozpoznaniu zarzutów zapadło orzeczenie w którym Sąd dyscyplinarny I instancji:

- uniewinnił obwinionego za czyn opisany w punkcie 1. wniosku o ukaranie,
- uznał obwinionego za winnego czynów opisanych w punktach 2-6 wniosku o ukaranie i wymierzył mu za te czyny - jednostkowe kary upomnienia.

Od obwinionego zasądzono także koszty postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) na rzecz OIRP .

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2019 roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęło zawiadomienie z dnia 29 listopada 2019 roku radcy prawnego J. S. o podejrzeniu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego J. P. W ocenie zawiadamiającej radca prawny J. P. zarzucając jej błędy w opiniach prawnych i działanie na szkodę mieszkańców Osiedla, podważał zaufanie pracodawcy w stosunku do niej, w swych pismach kierował pod jej adresem złośliwe komentarze. W jej ocenie radca prawny powinien wyrażać swoją krytykę przez argumenty o charakterze merytorycznym, a nie poprzez wytyki natury osobistej zabarwione ogromem negatywnych emocji. Niechęć do jej osoby przekroczyła dozwolone prawem granice a zachowanie obwinionego w stosunku do niej wyrażone w pismach skierowanych do jej pracodawcy nie licuje z godnością zawodu radcy prawnego, nie mówiąc już o elementarnych zasadach grzeczności, koleżeństwa, lojalności wobec członków samorządu radcowskiego i poszanowania przeciwnika sporu.

J. S. jest radcą prawnym zatrudnionym w Agencji Mienia Wojskowego w (...) na podstawie umowy o pracę. W ramach swoich obowiązków zajmuje się między innymi sprawą dotyczącą stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w (...) z dnia 29 grudnia 1953 r. dotyczącej wywłaszczenia byłych właścicieli nieruchomości położonej na obecnym osiedlu L. P. w (...). Sprawa ta jest ściśle związana ze sprawą wykupu lokali. Skarżąca podała, że jako pracownik administracji publicznej będący jednocześnie radcą prawnym zachowuje bezstronność, jej rolą jest świadczenie pomocy prawnej, a decyzje co do ostatecznej treści pism podejmuje jej mocodawca.

Radca prawny J. P. występował i kierował w imieniu Stowarzyszenia Mieszkańców w (...) pisma do Agencji Mienia Wojskowego Oddziału Regionalnego w (...) w sprawie dotyczącej wykupu na własność mieszkań. Sprawa toczyła się od 2004 roku przez wiele lat i aktualnie do sprzedaży mieszkań nadal nie doszło. W niniejszej sprawie radca prawny J. P. podpisując korespondencję do Oddziału Regionalnego AMW w (...) nie działał jako pełnomocnik procesowy Stowarzyszenia Mieszkańców, nie wykonywał czynności zawodowych. Występował on społecznie, w imieniu rodzin wojskowych zamieszkałych na terenie (...) w budynkach nr (...), w tym we własnym imieniu.

Radca prawny J. S. przygotowuje, w części dotyczącej stanowiska prawnego, projekty pism kierowanych do rady prawnego J. P..

Radca prawny J. P. w pismach kierowanych do Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Mienia Wojskowego w (...) w stosunku do rady prawnego J. S. użył następujących sformułowań:

-w piśmie z dnia 31.07.2019 r.: „...wznowienie postępowania administracyjnego w osądzonej sprawie nie wchodzi w grę, sprawa ma charakter res iudicata, opinie pani J.S w tej materii są prawnie błędne. W sprawie działań tej prawniczki na szkodę mieszkańców wystąpimy z zawiadomieniem do Okręgowej Izby Radców Prawnych w (...).”;

-w piśmie z dnia 10.08.2019 r.: „widzę, że Pani JS zauważyła prawidłowe brzmienie art.34 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, co jest już jej sukcesem zawodowym... ”;

-w piśmie z dnia 24.09.2019 r.: „... Mój pogląd na temat wadliwości opinii pani J.S jest niezmienny od kilku lat. Ta opinia pani J.S (...) zapewne spowodowała szkody u osób uprawnionych... ”;

-w piśmie z dnia 03.03.2020 r.: „Decyzja którą Panu przesyłam na mocy art.34 ust.3 ustawy o gospodarce gruntami nie blokuje procesu sprzedaży lokali które zajmujemy, co nawet raczyła zauważyć w jednym z pism w roku 2019, które otrzymałem, zatrudniana przez Pana prawniczka radczyni prawna Pani J. S..”;

-w piśmie z dnia 19.03.2020 r.: „, pismo z dnia 02.08.2019 roku, kierowane na mój adres p., autorem jest Pani JS, opłacana z naszych czynszów, która w tym piśmie pomyliła się chyba, pisząc prawdę.”; „(...) a pani JS i p. Szewczyk, gadali swoje nawet przed kamerami TVP.”; „zbieram się <zebrać do kupy tę radosną twórczość>.”;

-w piśmie z dnia 14.04.2020 r.: „Mając na uwadze kolejne pismo pani J.S o bełkotliwej treści,

takie pytanie Panu zadają (...).”

Radca prawny J. P. co najmniej od lipca 2019 roku miał pełną świadomość, że J. S. wykonuje zawód radcy prawnego. Rzecznik Dyscyplinarny w dniu 16 lipca 2021 roku postanowił o wszczęciu dochodzenia i w dniu 26 listopada 2021 roku przedstawił radcy prawnemu zarzuty oraz przesłuchał go w charakterze obwinionego.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym, w tym z dokumentów wskazanych we wniosku o ukaranie, pism skarżącej i pism oraz wyjaśnień obwinionego objętych protokołem przesłuchania. Analiza dowodów pozwoliła Sądowi na dokładne ustalenie stanu faktycznego i następnie ocenę czynów obwinionego.

Po przeprowadzeniu rozprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił obwinionego od jednego czynu (punkt 1. wniosku) oraz uznał obwinionego za winnego pozostałych zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu I instancji, obwiniony, swoim postępowaniem naruszył normy wynikające z szeregu przepisów, tj. art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 50 ust. 1 oraz art. 52 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że zarówno sam fakt dopuszczenia się przez obwinionego zarzucanych mu deliktów opisanych w punktach 2-6 części wstępnej orzeczenia, jak również jego wina w tym zakresie nie budzą wątpliwości. Za przewinienia dyscyplinarne opisane w punktach 2-6 części wstępnej orzeczenia, Sąd wymierzył obwinionemu kary upomnienia, uznając że są to kary adekwatne do wagi i stopnia przewinień dyscyplinarnych, których dopuścił się obwiniony, jak również uznając, że wymierzone kary spełnią swą funkcję prewencyjną. Wymierzając kary Sąd miał na uwadze również to, że obwiniony nie był uprzednio karany dyscyplinarnie.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony. W treści odwołania obwiniony ponowił polemikę z działaniami AMW w sprawie mieszkańców osiedla L. P. w (...), przedstawił swój dorobek zawodowy i jak można domniemywać pośrednio - zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mając wpływ na treść orzeczenia, polegający na pominięciu faktu, że zachowanie obwinionego było jedynie reakcją na działania skarżącej oraz że Sąd nie dokonał oceny przyczynienia się pokrzywdzonej do powstania szkody po stronie Stowarzyszenia Mieszkańców w (...).

Mając na uwadze powyżej sformułowane zarzuty, obwiniony wniósł o „uchylenie orzeczenia z

dnia 11 marca 2022 roku wydanego przez OSD w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie: o uchylenie orzeczenia, uznanie go za winnego oraz odstąpienie od wymierzania kary dyscyplinarnej”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. OSD prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. Trafne są również rozważania zawarte w uzasadnieniu orzeczenia, które Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela i uznaje za własne.

Na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. Wyższy Sąd Dyscyplinarny oddalił wnioski dowodowe zawarte na stronie trzeciej odwołania obwinionego (k. 190 akt) albowiem w ocenie Sądu wszystkie złożone w odwołaniu wnioski dowodowe zostały złożone na okoliczności, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie oraz w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania.

Obwiniony zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na jego treść. Należy mieć na uwadze, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to tzw. „błąd braku”, czyli wynikający z niepełności postępowania dowodowego, bądź też „błąd dowolności” będący następstwem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 06.02.2013 r., II AKa 395/12, LEX nr 1289604). Wszelkie twierdzenia obwinionego w tej materii można zbiorczo sklasyfikować, jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na wydaniu orzeczenia w oparciu o stan faktyczny ustalony odmiennie od twierdzeń obwinionego. Ze sformułowanym zarzutem obwinionego nie sposób się jednak zgodzić. Sąd I instancji stan faktyczny ustalił w oparciu o cały materiał dowodowy, tj. zarówno znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, jak i wyjaśnienia stron. Dokonując ich wszechstronnej oceny doszedł do przekonania, że ich treść, skonfrontowana ze sobą, jest logiczna, spójna, a co za tym idzie walor wiarygodności może być im przyznany. Nieuprawnione są zatem twierdzenia obwinionego jakoby w sprawie, nie wystąpiły dowody wystarczające na przypisanie mu popełnienia deliktów dyscyplinarnych. Dowody takie stanowiły znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, które zostały ocenione przez Sąd meriti swobodnie i jak wskazano, nie tyle w zgodzie z prawem, co wręcz według wynikających z niego obowiązków - również w oparciu o zasady doświadczenia życiowego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielił ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w zakresie ustaleń faktycznych objętych punktem 1. wniosku o ukaranie skutkującymi uniewinnieniem obwinionego. Przy czym w zakresie istoty sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny poczynił

prawidłowe ustalenia faktyczne, które doprowadziły go do wniosku o sprawstwie i winie obwinionego co do pozostałych czynów objętych punktami 2-6 wniosku o ukaranie. Sąd dokonując ustaleń faktycznych wziął pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów. Obwiniony dopuścił się czynów, za które prawidłowo wymierzone zostały mu kary upomnienia. Rodzaj kary w ocenie WSD jest adekwatny do charakteru przewinienia dyscyplinarnego i uzasadniony okolicznościami sprawy.

Zachowanie obwinionego w ocenie WSD niewątpliwie naruszało godność zawodu i było działaniem nielojalnym i niekoleżeńskim wobec pokrzywdzonej. W tym miejscu Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że obwiniony winien swoje obowiązki zawodowe wykonywać rzetelnie, uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. W niniejszym stanie faktycznym zaistniały zatem przesłanki uzasadniające wymierzenie kar upomnienia.

Niemniej jednak, WSD rozpoznając odwołanie obwinionego, nie kwestionując ustaleń faktycznych dokonanych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dotyczących sprawstwa i bezspornej winy radcy prawnego J. P., powyższego orzeczenia nie może zaakceptować z uwagi na zaniechanie wymierzenia kary łącznej. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie wymierzenia kary łącznej i wymierzenie kar jednostkowych upomnienia. W niniejszym stanie faktycznym zaistniały przesłanki uzasadniające wymierzenie kary łącznej upomnienia. Zgodnie bowiem z treścią przywoływanych przepisów, w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Przy orzekaniu kary łącznej stosuje się następujące zasady: 1) w razie orzeczenia kary upomnienia i nagany wymierza się łączną karę nagany (...). Za czyn określony w punkcie III. orzeczenia, Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę upomnienia, za czyn określony w punkcie IV. orzeczenia, Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę upomnienia, następnie za czyn określony w punkcie V, VI i VII kary upomnienia. Zatem, zgodnie powyższym, kary te podlegają łączeniu i powinna być orzeczona kara łączna upomnienia. Instytucja kary łącznej została wprowadzona do postępowania dyscyplinarnego na mocy art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. póź. 1778), która obowiązuje od dnia 25 grudnia 2014 roku. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte w dniu 4 grudnia 2019 r., a zatem winny mieć w nim zastosowanie zmiany wprowadzone na podstawie cytowanej ustawy z dnia 7 listopada 2014 roku. Analiza treści przepisu art. 65¹ ust. 1 ustawy nie pozostawia kwestii orzeczenia kary łącznej swobodnemu

uznaniu sądu.

W przypadku orzeczenia za poszczególne delikty kar jednostkowych (tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu), sąd ma jedynie możliwość kształtowania wysokości kary łącznej w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z jednoczesnym uwzględnieniem dyrektywy limitującej jej wysokość. W realiach mniejszej sprawy, uwzględniając ustawowe wytyczne dotyczące wymiaru kary, o której mowa w art. 65¹ ust. 1 ustawy, Sąd Dyscyplinarny winien połączyć wymierzone w punktach III-VII. orzeczenia jednostkowe kary upomnienia i orzec karę łączną.

Z powyższych względów, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zmienił zaskarżone orzeczenia Sądu I instancji poprzez wymierzenie radcy prawnemu J. P. kary łącznej upomnienia co skutkowało zmianą redakcyjną orzeczenia. Zgodnie z dyspozycją art. 70⁶ ust. 2 zd.1 u.r.pr. WSD obciąża obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1 800 zł (słownie: jeden tysiąc osiemset złotych) płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie i utrzymuje w mocy rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych .